

Fald ved Havelaagen. Altsaa: Farvel, Hr. Hansted!
Og Tak for Følgeskabet.“

Hun skyndte sig at komme indenfor Laagen.

„Frk. Tønnesen! Endnu blot et Ord! . . . Er
De vred paa mig?“

„Hvor falder De nu paa det?“

„Hvorfor giver De mig da ikke Haanden, naar
De gaar? . . . Finder De mig maaske ikke værdig?“

„Herregud! Hvad er nu det for Taabeligheder!“

„Vil De ikke give mig Haanden? . . . Vil De
ikke?“ blev han ved at bede.

Frk. Ragnhild blev lidt rød.

„De er et Barn!“ sagde hun og rakte ham
Haanden. „Saa — er det nu godt?“

Emanuel beholdt hendes Haand mellem begge
sine og sagde med lidenskabeligt bevæget Stemme:

„Frk. Ragnhild! Nu er De min! Nu slipper
jeg Dem ikke, før De har hørt mig og er bleven
et Guds Barn. . . . Nej, det nytter ikke, De ser
saa vredt paa mig. Jeg vil bede for Dem, Ragn-
hild . . . Dag og Nat vil jeg bede for Dem, at vi
en Gang kan samles i Glæde ved Guds Trone!“

Frk. Ragnhild vristede heftig sin Haand løs,
og med et bydende: „De skal gaa“, gik hun
hurtigt ind i Haven.
